

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/457/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615212879
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7615212879.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ladislava Cakociho a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Petra Tutka, v právnej veci žalobcu T. U., M.. XX.XX.XXXX, Q. P. M. F., B. XXXX/X, zastúpeného JUDr. Ing. Michalom Juhásom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Myslavská 644/190/A, proti žalovanej V. U., M.. XX.XX.XXXX, Q. L. M., L. Š.A. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Burócim, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Za šestnástkou 17, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 21.6.2016, č.k. 9C 324/2015-131 jednohlasne taktó

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal všeobecnú hodnotu členského podielu 3-izbového družstevného bytu č. X, nachádzajúceho sa v P. M. F. M. B. E..Č..X, Q. W. K., na treťom poschodí v sume 40.100,-eur. Žalovanú zaviazal vyplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov sumu 4.010,-eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Oboch účastníkov zaviazal nahradiť preddávkované trovy štátu a to žalobcovi v sume 77,37 eur a žalovanej v sume 17,37 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rovnako oboch účastníkov zaviazal zaplatiť súdny poplatok z vyporiadania BSM a to žalobcu vo výške 120,50 eur a žalovanú vo výške 1.082,50 eur.

2. Rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že účastníci uzavreli manželstvo dňa 6.4.1974 a toto bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 13.6.2013 č.k. 4C 173/2013-12 ktorý nadobudol právoplatnosť 13.6.2013. Konštatoval, že v čase rozhodovania deti pochádzajúce z manželstva účastníkov už boli dospelé. Z obsahu spisu konštatoval, že dňa 1.4.1994 žalobca odišiel z domácnosti a žalovaná nemala o ňom žiadne informácie a z tohto dôvodu podala návrh na jeho vyhlásenie za mŕtvého a až v konaní pod sp.zn. 16P 56/2013 bolo zistené, kde sa tento zdržiava. Ďalej konštatoval, že výmerom zo dňa 24.3.1983 bol žalobcovi pridelený 3-izbový družstevný byt v Spišskej Novej Vsi. Išlo o byt stabilizačný, za ktorý zamestnávateľ žalobcu uhradil dňa 1.8.1983 sumu 22.200,-Sk a dňa 17.8. sumu 14.800,-Sk a z tohto dôvodu žalobca odpracoval u tohto zamestnávateľa dobu 10 rokov, po ktorú bol byt stabilizovaný. Rozsudkom rovnakého súdu zo dňa 26.3.2015 č.k. 4C 106/2015-22 ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.4.2015 bolo právo spoločného nájmu k tomuto bytu zrušené a za ďalšieho nájomcu bytu a člena družstva bola určená žalovaná. Aj z obsahu uvedeného spisu súd konštatoval, že žalobca byt neužíval od roku 1994, nepodieľal sa na údržbe tohto bytu, na úhradách za užívanie a neplatil nájomné. Na základe návrhu Bytového družstva Spišská Nová Ves zo dňa 23.2.1995 bolo proti žalobcovi vedené konanie

o zaplataenie 24.190,-Sk. Rozsudkom tohto súdu zo dňa 18.10.1995 bolo žalobe vyhovené do sumy 17.867,-Sk a v časti 6.323,-Sk bolo zastavené. Z dôvodov rozsudku súd zistil, že od 1.4.1994 žalovaná sama platila riadne všetky poplatky za užívanie bytu a navyše uhrádzala aj sumu 500,-Sk mesačne za účelom vyrovnania nedoplatku. Žalobca bol v tomto konaní zastúpení opatrovníkom z dôvodu jeho pobytu na neznámom mieste. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.8.1993 pod číslom konania Nc 155/1993-14 bola schválená rodičovská dohoda, ktorou sa žalobca zaviazal prispievať na výživu oboch detí, pochádzajúcich z manželstva spolu v sume 1.700,-Sk mesačne. Na základe uvedeného rozsudku ako exekučného titulu bol rovnakým súdom vedený výkon rozhodnutia pod sp.zn. E 1784/1993. Rozsudkom rovnakého súdu zo dňa 12.12.1996 pod číslom 5T 313/1995-67, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.4.1996 bol žalobca uznaný vinným z trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1,3 trestného zákona, pretože v dobe od 1.2.1994 mimo mesiaca august 1994 ako otec maloletých detí D. J. C. U. neprispieval na ich výživu, hoci prispievať mohol, pretože pracoval a mal možnosť získať zamestnanie aj v ďalšom období, čím mu vznikla podlžnosť na výživnom v sume 24.500,-Sk s tým dôsledkom, že matka mal. detí aby zabezpečila riadnu výživu detí bola nútená požiadať o finančnú výpomoc inú osobu. Z obsahu poštových poukážok predložených žalobcom v prebiehajúcom konaní súd prvej inštancie ustálil, že tento v roku 1994 v mesiaci august zaslal žalovanej sumu 9.300,-Sk titulom výživného na deti. V roku 1995 v mesiaci október - december uhradil na výživu deti sumu 5.000,-Sk, v roku 1996 zaslal na výživné sumu od 500,-Sk do 2.000,-Sk mesačne okrem mesiaca február - júl a celkove v tomto roku uhradil výživné vo výške 14.000,-Sk. V roku 1997 zaslal výživné spolu vo výške 21.000,-Sk a v roku 1998 v sume 17.000,-Sk.

3. Na základe toho súd prvej inštancie s poukazom na ust. §§ 143, 148 ods. 1, 149 ods. 1 a 3 a § 150 Občianskeho zákonníka mal za preukázané, že manželstvo účastníkov zaniklo dňom 13.6.2013. Do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov patrí trhovú hodnotu 3-izbového bytu, nachádzajúceho sa v Spišskej Novej Vsi. Konštatoval, že obidve procesné strany potvrdili, že uvedený byt nadobudli za trvania manželstva. Keďže sa nedohodli na výške hodnoty tohto členského podielu, jeho všeobecnú cenu súd ustálil za pomoci znaleckého dokazovania, v ktorom bola jeho hodnota ustálená na 40.100,-eur. Rovnako mal za preukázané, že súdnym rozhodnutím o zrušení práva spoločného nájmu a spoločného členstva v bytovom družstve sa výlučnou nájomkyňou a členkou družstva stala žalovaná. Súd prvej inštancie konštatoval, že vychádzajúc zo zásady vyplývajúcej z § 150 Obč. zákonníka, že podiely oboch bývalých manželov pri vyporiadaní sú rovnaké by predstavovala výška hodnoty, ktorú má žalovaná vyplatiť žalobcovi na vyrovanie sumu 20.050,-Sk. Mal však za to, že v danom prípade bola preukázaná výnimočná situácia pripúšťajúca porušenie zásady rovnosti podielov bývalých manželov. Takýto záver vyvodil z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorým mal za preukázaný nezodpovedný prístup žalobcu k potrebám rodiny, založenej ním ako aj žalovanou. Konštatoval, že za 39 rokov trvania manželstva strany spolu žili v spoločnej domácnosti len cca 20 rokov, pričom domácnosť opustil žalobca v roku 1994 a ďalších 19 rokov (do rozvodu manželstva) byt užívala výlučne žalovaná. Počas tejto doby sama z vlastného príjmu uhrádzala nájomné a poplatky spojené s užívaním bytu. Okrem toho zabezpečovala starostlivosť a výživu v tom čase dvoch maloletých detí účastníkov. Poukázal na to, že sám žalobca potvrdil, že žalovanej na výživu a domácnosť od apríla 1994 neprispieval. Rovnako uzavrel, že riadne neprispieval ani na výživu detí, ktorú zabezpečovala výlučne žalovaná. Od apríla 1994 do rozvodu manželstva sa žalobca nekontaktoval žiadnym spôsobom ani so žalovanou a nestretával sa ani so svojimi maloletými deťmi. Z tohto dôvodu podala návrh na jeho vyhlásenie za mŕtveho. Takéto konanie žalobcu súd vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Preto pri vyporiadaní BSM prihladol na uvádzané skutočnosti majúce za to, že žalovaná sa v podstatnej väčšej miere zaslúžila o udržanie spoločného majetku. Na druhej strane prihladol na to, že o nadobudnutie členstva v bytovom družstve sa viac pričínil žalobca, ktorému bol byt pridelený ako stabilizačný. Pri vyporiadaní nevychádzal zo zásady rovnakých podielov oboch manželov, ale ustálil podiel žalovanej vo výške 90% a žalobcu vo výške 10%. V takejto výške určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovanie podielu sumu 4.010,-eur.

4. Povinnosť účastníkov nahradiť preddávkované trovy štátu uložil podľa ust. § 148 O.s.p. vychádzajúc z výsledkov konania. V rovnakom pomere uložil účastníkom zaplatiť aj súdny poplatok za vyporiadanie BSM.

5. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť mu na vyrovanie hodnoty členského podielu v bytovom družstve sumou 20.050,-eur. Svoje odvolanie zakladal na ust. § 365 ods. 1 C.s.p.. Konštatoval, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s jeho výrokom v ktorom

bol žalovanej priznaný podiel na BSM vo výške 90 % a jemu iba vo výške 10%. Ustálenie pomeru nezodpovedá úprave ust. § 150 Obč. zákonníka. Má za to, že súd neprihliadol v dostatočnej miere k skutočnosti, že o nadobudnutie uvedeného bytu sa zaslúžil on väčšou mierou, a to tým, že ho nadobudol od svojho zamestnávateľa, ktorému sa zaviazal z tohto dôvodu odpracovať u neho dobu 10 rokov. K otázke udržania spoločného majetku uviedol, že do 1.4.1994 kým žil so žalovanou v spoločnej domácnosti, sa o predmetný byt starali obaja spoločne. Výlučne sa o byt starala žalovaná až po odchode z jeho spoločnej domácnosti, čo považuje za logické z dôvodu, že on už uvedený byt neužíval. K vyživovacej povinnosti vo vzťahu k deťom z manželstva uviedol, že túto si neplnil iba po dobu 6 mesiacov, kedy nemal prácu, ani vlastné bývanie a teda nemohol svoju vyživovaciu povinnosť objektívne plniť bez toho, aby bola zhoršená sociálna situácia. V ostatných rokoch si svoju vyživovaciu povinnosť plnil s poukazom na uhradená sumy tak, ako ich konštatoval súd prvej inštancie. Tvrdenie žalovanej, že plnenie vyživovacej povinnosti nebolo dobrovoľné, ale iba zo strachu, z trestného stíhania, sa podľa jeho názoru nezakladá na pravde. Celé roky robil všetko preto, aby svoje deti finančne zabezpečil v čo najväčšej možnej miere. Má za to, že dôkazom toho je aj skutočnosť, že na základe svojho návrhu zo dňa 21.3.1996 žiadal o zníženie výživného na deti z čoho vyvodzuje záver, že nemal záujem zbaviť sa zodpovednosti za ich výživu, no zmenená finančná situácia spočívajúca v nestáлом príjme mu nedovoľovala prispievať v pôvodne stanovenej výške. Má za to, že dlh na nájomnom vznikol v období, keď už on nežil so žalovanou v spoločnej domácnosti a predmetný byt neužíval. Konštatoval, že je si vedomý skutočnosti, že odo dňa odchodu zo spoločnej domácnosti sa nestýkal s deťmi a ani žiadnym spôsobom nekontaktoval. Toto vníma ako svoje osobne a morálne zlyhanie, čo ľutuje. V súčasnej dobe sa však už s dcérou kontaktuje a práve od nej má informáciu o tom, že dcéra ani ostatní dvaja synovia už o kontakt s matkou nemajú záujem.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadрила žalovaná. Táto žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Vo vyjadrení uviedla, že je pravdou, že žalobca mal čiastočný podiel na nadobudnutí členského podielu v bytovom družstve, avšak s poukazom na skutočnosť, že ešte v roku 1994 opustil maloleté deti bez obživy, nijako sa o nich, ani o ňu ako manželku nestaral, neprispieval na ne, neuhrádzal poplatky súvisiace s užívaním bytu, ktorých súčasťou bola aj anuita všetky tieto náklady musela znášať výlučne ona a rovnako zabezpečovať starostlivosť a výživu maloletých detí, ako aj celú domácnosť. Má preto za to, že súd správne vyhodnotil hrubú nerovnováhu v plnení povinnosti manželov.

7. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Podľa prechodných ustanovení tohto zákona uvedených v § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa ods. 2 právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

9. Odvolací súd v súlade s citovanými prechodnými ustanoveniami preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa ust. § 380 C.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci postupom zodpovedajúcim úprave § 120 ods. 1 O.s.p., keď vykonal všetky účastníkmi označené dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takto vykonané dôkazy vyhodnotil zákonným postupom (§ 132 O.s.p.) vec aj správne právne posúdil a aj vecne správne vo veci rozhodol. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie.

11. Za vecne správne a výstižné považuje odvolací súd aj dôvody prvoinštančného rozsudku a preto sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. obmedzuje na konštatovanie správnosti týchto dôvodov a s poukazom na obsah odvolacích námietok žalobcu považuje k týmto dôvodom za potrebné dodať:

12. Zásady, ktorými sa súd spravuje pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú upravené v ust. § 150 Obč. zákonníka. Podľa tohto ustanovenia pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí a na to, ako sa každý

z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľa na starostlivosť o deti a obstarávanie spoločnej domácnosti.

13. Z citovaného ustanovenia vyplýva základná zásada pri vyporiadavaní BSM, podľa ktorej podiely bývalých manželov sú rovnaké. Zároveň však pripúšťa aj iný pomer, ktorý pripadá do úvahy pri zohľadnení niektorých skutočností umožňujúcich tento pomer narušiť. Napriek všeobecne akceptovanej zásade o rovnosti podielov teda výnimočne prichádza do úvahy odklon od tejto zásady, v prípade že ide o také konanie (alebo aj nečinnosť) jedného z manželov, ktoré výrazne ovplyvňuje manželské spolužitie a súčasne sa to premieta do hospodárenia so spoločným majetkom. Právne významným je aj zohľadnenie, ako sa každý z manželov staral o rodinu. Toto hľadisko vyjadruje snahu o finančné ocenenie starostlivosti počas trvania manželstva a rozhodnutie bude závislé od vyhodnotenia konkrétnej situácie a je v tomto smere na úvahe súdu. Podstatne sa toto hľadisko môže prejavíť napr. v prípade ak jeden z manželov svojvoľne opustil spoločnú domácnosť, alebo v prípade, ak nepracuje z vlastnej viny. Je povinnosťou súdu prihliadnúť aj na ďalšiu zákonom predpokladanú okolnosť a to zreteľa, ako sa ktorý z manželov pričínil o starostlivosť o deti. V tomto smere je rozhodujúce, ako sa ten ktorý z manželov pričínil o obstarávanie spoločnej domácnosti, o starostlivosť o deti. Pre zohľadnenie tejto starostlivosti je potrebné zohľadniť celkový prínos toho ktorého z rodičov v starostlivosti o deti a vo väzbe na obstaranie a chod celej domácnosti.

14. Odvolací súd v súlade s citovanými zásadami považuje za správny záver súdu prvej inštancie, pokiaľ tento z vykonaných dôkazov vyhodnotil ako preukázanú situáciu odôvodňujúcu výnimku zo zásady rovnosti podielov bývalých manželov. Konanie žalobcu, ktorý za trvania manželstva (ešte v roku 1994) opustil spoločnú domácnosť a počas celej doby až do rozvodu manželstva v roku 2013 neudržiaval tak so žalovanou, ako aj s deťmi, pochádzajúcimi z manželstva žiadny kontakt predstavuje z jeho strany hrubý exces v jeho prístupe k manželstvu, k výchove a výžive maloletých detí, ako aj vo vzťahu k jeho povinnostiam ako nájomcu bytu a člena bytového družstva. Nebolo v konaní sporné, že počas celej tejto doby ostala tak starostlivosť o domácnosť, o výchovu 3 detí pochádzajúcich z manželstva, o zabezpečenie ich potrieb, ako aj o plnenie si povinnosti vo vzťahu k nájomu bytu výlučne na žalovanú. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu v ktorej tento namietal záver o zanedbávaní svojej vyživovacej povinnosti k deťom pochádzajúcim z manželstva a to s poukazom na to, že tento bol pre uvedený skutok právoplatne uznaný v trestnom konaní vinným z trestného činu zanedbania povinnej výživy rozsudkom ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.4.1996. Takýmto právoplatným rozsudkom v trestnom konaní je súd v občianskom súdnom konaní v súlade s ust. § 135 ods. 1 O.s.p. viazaný. Nemožno prihliadnúť ani na tvrdenia žalobcu o tom, že vyživovaciu povinnosť voči deťom z manželstva si neplnil iba z dôvodu prechodného nedostatku finančných prostriedkov počas doby kedy nemal príjem. Z dôvodov uvedeného rozsudku totiž vyplýva, že dôvodom uznania jeho viny bol záver súdu, že tento svojím konaním hoci mohol, pretože mal zamestnanie a pracovné príležitosti, neplnil si vyživovaciu povinnosť o ktorej vedel, že bola už určená súdom. Práve s poukazom na tieto závery bol uznaný z naplnenia podmienok skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1,3 trestného zákona. Na správnosti takéhoto záveru nemení nič ani skutočnosť, že žalobca sa počas uvedenej doby domáhal zníženia výšky výživného priznaného súdom. Samotná táto skutočnosť totiž žiadnym spôsobom nepreukazuje pozitívne konanie žalobcu smerom k plneniu jeho vyživovacej povinnosti. Plnenie jeho vyživovacej povinnosti totiž bolo vymáhané exekučným konaním vedeným pod sp.zn. E 1784/1993. Nedôvodnou je aj jeho odvolacia námietka v ktorej poukazyval na skutočnosť, že počas doby kedy žil so žalovanou a s deťmi v spoločnej domácnosti si plnil povinnosti nájomcu vo vzťahu k bytovému družstvu. Takéto tvrdenie je totiž v rozpore s obsahom žaloby bytového družstva Spišská Nová Ves proti žalovanému vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod číslom konania 6C 401/1995 z ktorej vyplýva, že ku dňu 30.9.1994 vznikol nedoplatok na úhradách nájomného, ako aj platieb za služby poskytnuté v súvislosti s užívaním bytu vo výške 24.190,-Sk. Z obsahu uvedeného spisu rovnako vyplýva, že od opustenia spoločnej domácnosti žalobcom, žalovaná riadne uhrádzala všetky splátky nájomného ako aj úhrady za služby a zároveň uhradila mesačnými splátkami po 500,-Sk aj uvedený dlh z minulosti. Takéto skutkové zistenia sú právne významné pre posúdenie otázky, ako sa ktorý z manželov pričínil o udržanie spoločných vecí. Za dôvodnú nepovažuje odvolací súd obranu žalobcu, ktorý vychádzal z domnenia, že v dôsledku toho, že nežil v spoločnej domácnosti a neobýval sporný byt, nemal v tomto smer tak vo vzťahu k žalovanej ako manželke, ako aj vo vzťahu k bytovému družstvu ani žiadne povinnosti. Konanie žalovanej, ktorá vyrovnala dlhy na nájomnom a potom čo žalobca opustil spoločnú domácnosť riadne uhrádzala všetky služby možno považovať za

konanie, ktorým zabezpečila, že účastníci nestratili hodnotu predstavujúcu hodnotu členského podielu vo vzťahu k uvedenému bytu o ktorú by v prípade dlhodobého neplnenia si povinnosti nesporne prišli.

15. Odvolací súd preto považuje vyhodnotenie všetkých súdom prvej inštancie vykonaných dôkazov za hodnotenie zodpovedajúce úprave § 132 O.s.p. a jeho závery na základe úvahy sú logickým vývodom zo záverov vyplývajúcich z vykonaných dôkazov. Na základe toho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.. vrátane správneho výroku o trovách konania.

16. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej patrí náhrada trov odvolacieho konania o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie osobitným rozhodnutím.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).